

hvad enten Afgjørelsen af de Tvivlsspørgsmaal, der kunne opstaae om Fortolkningen af Loven, henlægges til Ministeriets eller Domstolenes Afgjørelse; forudsat netop, at man giver det ærede Medlem Ret i hans principale Sætning, vil Resultatet blive, at Forholdet ikke forandres i den Henseende derved, at det er Domstolene, der afgjøre Spørgsmaalet. Konsekventen af det ærede Medlems Udvikling, og deri vil han formodentlig være enig med mig, er jo nemlig den, at selv om Domstolene have tilljendt en Mand en vis Godtgjørelse af Staten i Genhold til en Lov eller i Genhold til en Kontrakt, kan Regjeringen ikke gaae hen og foretage Udtællingen i Genhold til denne Lov eller Dom, uden at Pengene dertil bevilges ved en Finantslov (Tscherning: Hør!). Ja, naar det ærede Medlem siger „Hør!“, og den ærede Rigsdagsmand for Hjørring Amts 2den Valgkreds (Fischer) nikker med Hovedet for at tilljendegive, at han er enig med mig deri, saa viser det sig jo, hvor aldeles grundløst det er at sætte Bestemmelserne i Grundloven i Forbindelse med det Spørgsmaal, hvorom her handles. Maaskee jeg herved tillige maatte bevære Noget af det, der blev udtalt af den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns 4de Valgkreds (Fenger). Det er vistnok fuldkommen rigtigt, at den Ret, som en Embedsmand har til at faae visse Emolumenter, Løn o. s. v., ikke støtter sig paa Loven, men paa hans Bestalling, der forsaavidt er at betragte som en Kontrakt, der indgaaes imellem ham og Staten; men jeg skulde tage meget feil, hvis det ikke er aldeles almindeligt, at der i Bestallingen, hvor der tales om den Gage, Embedsmanden skal have, netop henvises til den Løn, som er tillagt Embedet ved de paagjældende Lovbestemmelser. Han vinder altsaa netop gennem Bestallingen Retten til at faae den Løn, som hører til Embedet efter Loven, rigtigt forstaaet, og derfor indseer jeg ikke, hvorledes de Bemærkninger, som den ærede Rigsdagsmand (Fenger) har gjort gjældende, egentlig kunne anføres mod den Anskuelse, jeg forfægter, ligesaalidt som jeg indseer, at de kunne styrke hvad der blev anført af den ærede Rigsdagsmand for Hjørring Amts 2den Valgkreds (Fischer). Naar endvidere den ærede Rigsdags-

mand for Kjøbenhavns 4de Valgkreds (Fenger) bemærkede, at Grundloven selv giver Anvisning paa, at Domstolene skulle afgjøre, om Dvrighedsmagten har overstredet sine Grændser eller ikke, og ligesom hentydede dertil for at berolige os med, at Domstolene alligevel kunne værne mod Overgreb fra Administrationens Side, saa er det fuldkommen rigtigt, at Domstolene have en saadan Afgjørelse, men, vel at mærke, denne Afgjørelse skulle Domstolene træffe paa det samme Grundlag, paa hvilket overhovedet alle Domstolenes Afgjørelser skulle støtte sig, nemlig Lovens Grund, og naar der da er en Lov, som har henlagt Noget til Dvrighedsmyndigheden, saa maae ogsaa Domstolene rette sig efter denne Lov. Naar Loven har henlagt Noget til Dvrighedens Afgjørelse, saa er det derved givet, at den skal være der, og kommer Spørgsmaalet ind for Domstolene, maae disse respektere den Afgjørelse, som Dvrigheden i Medfør af Loven forsaavidt har givet. — Efter hvad jeg saaledes har anført og efter hvad der er anført af ærede Talere, der have haft Ordet før mig, skal jeg endnu kun tillade mig at gjøre to Bemærkninger af en mere sporadisk Karakter. Den ene er den, at jeg ligesom den ærede Rigsdagsmand for Præstø Amts 6te Valgkreds (H. Hage) finder Anledning til at nedlægge en Protest mod den Udtalelse, der fremkom formentlig ogsaa mod mig, som om jeg skulde være tilbøielig til at ville gjøre gjældende, at Bevillingsmyndigheden Intet har at bethede, og at det kun skulde være Domstolene, som have Ret til at kritisere o. s. v. Det er en Ytring, som det forekommer mig, at den ene Rigsdagsmand ikke skal være hurtig til at fremsætte mod en anden Rigsdagsmand, og der er ikke nogen Tvivl, navnlig i dette Tilfælde, til at fremsføre en saadan Bestyrlighed, da der, hvad enten man optager den Paragraf, hvorom her er Tale, eller ikke, ikke i mindste Maade røres ved Bevillingsmyndigheden; Ingen angriber Bevillingsmyndighedens Ret til at bestemme, hvor meget Embedsmændene skulle have i Gage, Ingen angriber dens Ret til at bestemme, at hans Løn om saa og saa lang Tid skal revideres og maaskee reduceres, og endelig er der Ingen, der nægter Bevillingsmyndighedens Ret til, naar overordentlige Omstændigheder maatte gjøre det